

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru o dată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 25 lei
Cont nr. 49.8.01

Domnul Nicolae Ceaușescu, primul Președinte al Republicii Socialiste România

Primăvara, care în acest an și-a revărsat mai de timpuriu zorile, a vrut parcă să creeze, alături de fiii țării, un cadru sărbătoresc pentru un mare eveniment patriotic și anume: Alegerea, în 28 martie 1974, de către Marea Adunare Națională a primului Președinte al Republicii Socialiste România, în persoana Domnului NICOLAE CEAUȘESCU.

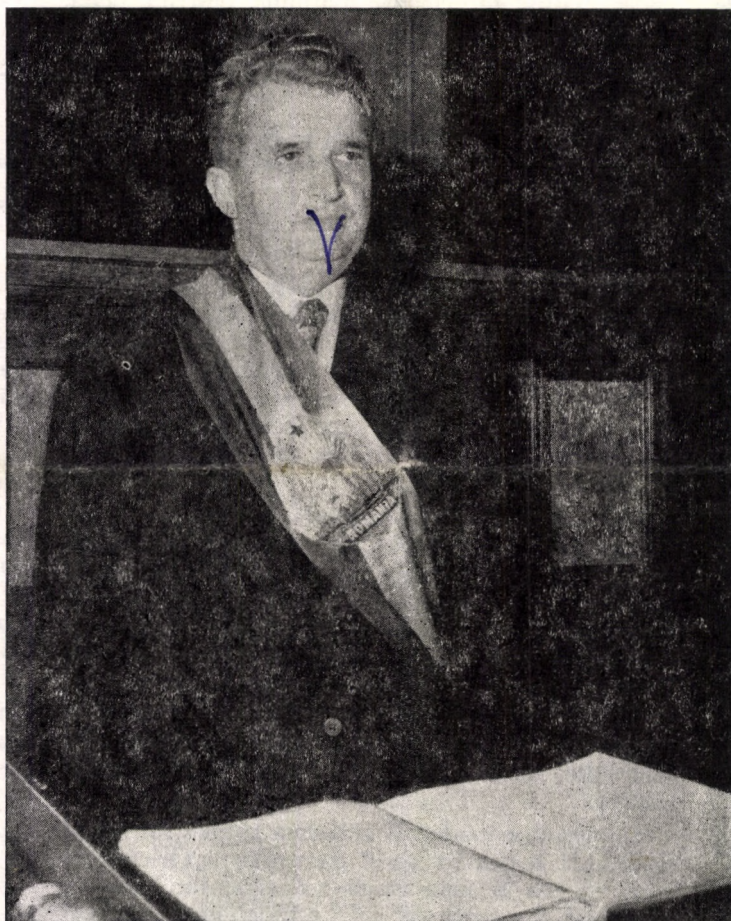
Acest eveniment constituie urmarea firească a unor fapte la care am fost și sîntem martori, a unor fapte pe care le trăim cu toții în ultimii ani. Țara întregă este, precum vedem, un urias șantier, un imens laborator, în care fiecare fiu al Patriei, indiferent de naționalitate, își are locul său de muncă, avînd totodată și bucuria muncii sale creatoare.

De puține ori în istorie au existat conducători de stat atît de prezenți, atît de activi în viața țării, cum ne este dat nouă să vedem în persoana Domnului Nicolae Ceaușescu. Amprenta personalității Domniei Sale este vădită în tot ceea ce se înalță nou și important la noi în țară, programul zilnic de lucru fiindu-i — după cum vedem din presă, radio, televiziune — extrem de încărcat, încît nu o dată ne-am pus întrebarea: De unde atîtea resurse, atîta putere, atîta forță fizică și sufletească?

Acest lucru ne duce cu gîndul la pericopa evanghelică din Duminică imediat următoare lui 28 martie a. c. (Marcu 10, 33—45), din care se desprinde un principiu, potrivit căruia întîietatea pe treapta ierarhică presupune slujirea în cel mai înalt grad a obștei în fruntea căreia te afli. Iar despre Conducătorul țării noastre putem spune răspicat că și-a dăruit și își dăruiește întreaga ființă și toată viața cu dragoste și devotament slujirii cu credincioșie a Patriei și poporului din mijlocul căruia s-a ridicat.

Pecetea personalității Domnului Nicolae Ceaușescu este evidentă în același timp și în viața internațională. Țara noastră se bucură de un mare prestigiu în lumea de astăzi, iar numele Conducătorului ei, al Domnului Nicolae Ceaușescu, este rostit cu cinste pe tot întinsul globului pămîntesc. Mărturie ne stă apariția în peste 10 țări a unor lucrări legate de viața și activitatea Domniei Sale. Mărturie ne stau primirile entuziaste de care s-a bucurat Domnia Sa — fiind cel mai înalt sol al poporului român de pace, colaborare și înfrățire între popoare — în cele peste 15 țări vizitate în 1973 de pildă și în cele 7 țări din Orientul Apropiat, Africa și America de Sud, vizitate în acest an, ale căror roade, pentru binele poporului nostru, al popoarelor vizitate și al lumii întregi, le cunoaștem cu toții. Mărturie ne stau declarațiile spontane ale unor oameni de seamă și ale unor cetățeni de diferite categorii sociale, care elogiază personalitatea Domnului Nicolae Ceaușescu, în acest sens stăruindu-ne și acum în minte cuvintele tehnicianului Charles Cooper de la plantația de cauciuc Harbel (Liberia), vizitată de Conducătorul țării noastre, tehnician care spune: „Primim, de obicei, multe vizite, dar aș vrea să spun că cea de față nu este pentru noi o vizită obișnuită. A ajuns și pînă aici, la plantația noastră, reputația președintelui dumneavoa-

stră, de om al păcii și colaborării, de luptător împotriva a tot ce reprezintă nedreptate și asuprire.”

Acestea sînt numai cîteva din foarte multele temeuri pentru care Marea Adunare Națională a ales în unanimitate pe Domnul Nicolae Ceaușescu în cea mai înaltă demnitate de stat: Primul Președinte al Republicii Socialiste România. Votul Marii Adunări Naționale a fost votul întregului nostru popor, care a primit cu entuziasm și deplină aprobare vestea acestui mare eveniment patriotic.

Aceste simțăminte au fost și ale Ierarhilor, preoților și credincioșilor Bisericii noastre. În telegrama trimisă cu acest prilej Domnului Președinte de către P. F. Părinte Patriarh Justinian se spune: „Însuflețiți de sentimente de înaltă cinste și patriotic atașament, Vă adresăm cele mai alese felicitări cu prilejul înfăptuirii actului istoric al alegerii Domniei Voastre, Domnule Nicolae Ceaușescu, în funcția supremă de Președinte al Republicii Socialiste România.”

Din toată inima Vă urăm ani mulți de viață, cu sănătate deplină și puteri reînnoite de muncă spre a continua, și în noua demnitate de mare răspundere, în care ați fost înălțat de încrederea și dragostea întregului popor român, să lucrați cu neobosit zel și totală dăruire pentru înălțarea și înflorirea Patriei noastre, pentru fericirea tuturor fiilor săi, pentru dezvoltarea cooperării frățești cu toate popoarele și pentru triumful definitiv al păcii în lume.”

Alături de alți Ierarhi ai Bisericii noastre, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și P. S.

Episcop-vicar Emilian Rășinăreanu au trimis pe adresa Domnului Președinte Nicolae Ceaușescu următoarea telegramă:

„Ierarhii, preoții și credincioșii din Mitropolia Ardealului Vă roagă să primiți mărturia întregului lor devotament, a bucuriei depline și a satisfacției deosebite pentru alegerea Domniei Voastre ca Președinte al Republicii Socialiste România.

Identificarea totală a Domniei Voastre cu poporul și cu marile realizări ale celei mai mărețe epoci din istoria poporului nostru, vă consacără întru totul ca pe fiul cel mai iubit al poporului, pe conducătorul înțelept, energic, deschizător de noi orizonturi, și pe cea mai marcantă personalitate a vremii noastre, creator de viață mereu înnoită și înălțată pe culmi tot mai luminoase.

Alegerea primului Președinte al Republicii Socialiste România în persoana Domniei Voastre constituie un moment istoric de inegalată măreție în viața bimilenară a poporului nostru și deschide noi orizonturi în dezvoltarea accelerată a Patriei noastre scumpe și în prestigiul de care întregul popor, Domnia Voastră personal Vă bucurați în concernul popoarelor și personalităților luptătoare pentru progres, pace, conlucrare spre făurirea unei lumi mai drepte, mai bune și mai fericite.

Vă asigurăm, Mult Stimate Domnule Președinte al Republicii Socialiste România, că fiii Bisericii ortodoxe transilvane, fii ai acestui popor, însuflețiți de un cald patriotism, se integrează în munca și dinamismul creator al României socialiste, care — sub conducerea înțeleaptă a Domniei Voastre, conformă cu imperatiivele actuale și viitoare ale dezvoltării istorice, naționale și internaționale — își făurește destinul tot mai înalt între toate țările lumii.

Dorindu-Vă mulți ani cu sănătate, pace, bucurie și mărețe realizări spre slava Republicii Socialiste România, rămînem ai Domniei Voastre cu deosebită prețuire și nefermuită admirație.”

Subliniem totodată faptul că luni, 1 aprilie 1974, ora 12, în aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu a avut loc o ședință solemnă, consacrată aceluiași mare eveniment patriotic: Alegerea Domnului Nicolae Ceaușescu în funcția de Președinte al Republicii Socialiste România.

Au participat: I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcop-vicar Emilian, P. C. vicar Traian Belascu, P. C. rector Is. Todoran, P. C. consilieri și alți salariați de la Centrul arhiepiscopal și tipografia eparhială, P. C. profesori, studenții teologi și preoți din Sibiu.

În cadrul programului, corul studenților teologi a interpretat o seamă de compoziții patriotice, după care P. C. prof. C. Voicu a făcut o largă expunere a evenimentului menționat, votul Marii Adunări Naționale din 28 martie a. c. exprimînd voința întregii noastre națiuni. Au mai vorbit: P. C. protopop al Sibiului N. Todor, P. C. rector Is. Todoran și P. C. vicar Traian Belascu.

A luat apoi cuvîntul P. S. Episcop-vicar Emilian Rășinăreanu, care arată, între altele, că a

(Continuare în pag. 3)

„RĂSPUNS BUN”

(Din Sf. Liturghie)

Sf. Evanghelie, care s-a citit în Duminică lăsatului sec de carne sau a „Infricoșatei Judecări”, cum este numită, ca și Sf. Liturghie de cel puțin două ori în fiecare Duminică și sărbătoare, când preotul sau diaconul zice: „Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace și *răspuns bun la infricoșatoarea judecată* a lui Hristos — să cerem” — ne aduc aminte de o importantă învățură creștinească.

Într-adevăr, un capitol de seamă din învățura de credință a Bisericii noastre ne arată că noi sîntem alcătuiți din două părți bine distincte și anume: Din trup material, care este văzut și muritor, și din suflet sau spirit, care este nevăzut și nemuritor, că atunci cînd ne vine sfârșitul la fiecare, trupul se descompune în particule din care este compus, iar sufletul își continuă viața pe un alt plan de existență, într-o altă lume, cum obișnuim să mai spunem.

Dar Biserica noastră ne mai învață că pe lîngă judecata particulară, separată oarecum pentru fiecare suflet imediat după moarte, va fi o judecată obștească, finală, cînd, după cuvîntul Sf. Apostol Pavel, Dumnezeu, „cu puterea pe care o are să le supună luiși toate”, „va schimba chipul trupului nostru cel smerit” (Fil. 3, 21) și cînd, tot după cuvîntul Sf. Apostol Pavel, „fiecare dintre noi va da seamă de sine înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 14, 12), fiind „judecat fiecare după faptele sale” (Apoc. 20, 13). Despre timpul cînd va fi această Judecată nu știe decît singur Dumnezeu, din care pricină fac mare greșală cei ce vor să fixeze anii cînd va fi acest lucru.

Sf. Scriptură numește ziua cînd toate ale noastre vor fi date pe față: „Ziua cea mare și luminată a Domnului” (F. Ap. 2, 21). „Ziua judecării” (Matei 11, 12), „Ziua Domnului nostru Iisus Hristos” (II Cor. 1, 14) etc., iar despre ea Părintele ceresc ne vorbește, încă în Vechiul Testament, în cuvînte ca acestea: „Mă voi apropia de voi ca să vă judec și voi fi martor grabnic împotriva vrăjitorilor, a desfrînaților și a celor care jură strîmb, împotriva celor care asupresc pe simbriaș, pe văduvă și pe orfan, apasă pe cel străin și nu se tem de nimic” (Maleahi 3, 5), sau: „Nu te încrede în avuțiile cîștigate pe nedrept, căci nimic nu-ți vor folosi în ziua judecării” (Înț. lui Isus Sirah 5, 10), ori cum spune profetul Isaia: „Vai de cel rău, că răutatea este a lui și va fi judecat după faptele lui” (Is. 3, 11).

Despre examenul sau Judecata cea mare la care ne vom prezenta cu întreaga noastră făptură — dar, desigur, cu un trup transfigurată, asemenea trupului cu care Mîntuitorul a ieșit din mormînt, piatra fiind pecetluită — Iisus-Domnul nostru ne vorbește în Parabola cu neghina semănată în grîu (Matei 13, 24—30), Parabola cu năvodul în care se prind pești buni și pești răi (Matei 13, 47—50), Parabola celor 10 fecioare, a talanților și încă în alte locuri.

Un preludiv, o repetiție generală, dacă o putem numi astfel, a acestui mare eveniment din viața noastră religioasă este conștiința morală pe care o avem fiecare dintre noi, conștiința care, după cum știm, acționează, cînd nu este adormită sau chiar ucisă de păcate, în două direcții și anume: Atunci cînd facem un lucru bun, cînd ajutăm pe cineva, cînd dăm un sfat bun, cînd salvăm pe cineva de la rău, cînd ne facem cu conștiințozitate datoria la locul nostru de muncă, conștiința noastră ne aduce satisfacții, mulțumiri lăuntrice la înălțimea cărora puține alte satisfacții ajung. Acest lucru ne aduce aminte de bucuria negrăită de care se vor învrednici cei care vor avea parte să stea de-a dreapta Judecătorului ceresc, ceea ce confirmă și Psalmistul, cînd zice: „La dreapta ta de frumuseți veșnice mă voi sătura” (Ps. 15, 11). Pe de altă parte, conștiința noastră nu numai că ne îndeamnă în chip tainic să facem bine, cît mai mult bine, ci ea ne oprește și de la rău, constituind un fel de frînă permanentă în calea faptelor noastre rele. Ba mai mult, atunci cînd n-o ascultăm și comitem fapte de la care ne-a oprit, conștiința ne muștră și uneori cu atîta putere încît ne vine să strigăm în gura mare păcatul pe care l-am făcut. Istoria literaturii, viața de zi cu zi ne dau destule exemple de oameni care nu și-au mai putut ascunde faptele lor rele, datorită muștrării de conștiință.

Despre Judecata cea mare și dreaptă a lui Dumnezeu ne vorbește apoi însăși viața noastră de toate zilele și anume noi vedem cum justiția omenască se străduiește să descopere și să pedepsească pe răufăcătorii de orice fel. Cu toate acestea, rămîn încă destule fapte rele nepedepsite, destule planuri negre, făurite la întuneric și de oameni

cu sufletele înegurate, nedescoperite, dar care nu scapă niciuna justiției divine, ochiului lui Dumnezeu, care vede și știe absolut toate ale noastre. „Cel Atotputernic — spune Sf. Scriptură — veghează peste toți” (Eccl. 5, 7). Este semnificativă, în acest sens, cunoscuta întâmplare cu un om care a ieșit la furat în cîmp. S-a uitat omul în stînga, în dreapta, înainte, înapoi și nu a văzut pe nimeni. Cînd să pună mîna pe ceea ce voia să ia, copilul, cu care se afla, îi spune: Tată, te-ai uitat în toate părțile, dar în sus nu te-ai uitat. Copilul, în nevinovăția lui, i-a adus aminte tatălui său de un ochi de care uitase, încît omul s-a rușinat și n-a mai făcut răul la care pornise să-l facă.

Și cu adevărat, dacă avem adînc împlîntată în noi încredințarea că Dumnezeu ne vede și ne știe orice gînd și faptă a noastră, dacă știm că vom da seama înaintea Lui de toate ale noastre, atunci vom veghea cu atenție asupra a tot ce facem. În acest fel viața noastră se va scurge în această lume în mod ziditor, în chip îmbucărațor pentru noi și pentru cei din jurul nostru. Cînd știm că Dumnezeu va pune în cîntarul Său cel negreșelnic faptele noastre rele — cu atît mai mult cu cît pe unele am uitat să le spunem duhovnicului la Sf. Spovedanie, iar pe altele le-am ocolit cu bunăștiință — precum și faptele noastre bune, de bună seamă că ne vom strădui să ne trăim cu maximum de discernămînt zilele, evitînd faptele rele, patimile, desfrîul, beția, furtul, minciuna, lenea, nedreptatea, înjurăturile

etc. și vom căuta să facem cît mai multe fapte bune, pozitive, de zidire pentru noi și cei din jurul nostru. Sf. Scriptură ne întărește în acest adevăr, cînd ne învață: „În toate faptele tale adu-ți aminte de sfîrșitul tău și în veac nu vei mai păcătui” (Înț. lui Is. Sir. 7, 36).

Gîndul la moarte, la judecată, ne ferește deci de rele și ne deschide sufletul spre dragostea de oameni, spre ceea ce este bun și frumos în viață. Așa se explică și faptul că mulți credincioși de-ai noștri închid ochii senini, căci au conștiința împăcată, izvorîta din împlinirea îndatoririlor pe care ca oameni și ca fii ai Bisericii le-am avut în această lume.

„Rînduit este oamenilor odată să moară și după aceea (urmează) judecata” — spune Sf. Apostol Pavel (Evrei 9, 27), iar Judecata cea mare a lui Dumnezeu am putea spune că se aseamănă cu un examen, cu următoarea deosebire: La examenele omenești știm data, dar nu știm ce ne întrebă, pe cînd la *examenul divin nu știm data, dar știm ce ne întrebă*. Căci la Judecata Sa, la Marele Său examen, Dumnezeu ne întrebă cum ne-am trăit viața, cîtă dragoste de oameni am avut, cît bine am semănat în urma noastră și ne muștră, cu sancțiune veșnică, pentru răul neiertat pe care l-am făcut în lume.

„Să fim — deci — neosteniți în săvîrșirea binelui, căci nelenevindu-ne la vreme potrivită vom și secera” (Gal. 6, 9), iar secerișul de care vorbește Apostolul este *răspunsul nostru bun* la infricoșatoarea dar dreapta Judecată a lui Dumnezeu, la care cu toții ne vom prezenta.

Diacon Gh. Papuc

Învierea tînarului din Nain

„Iar despre morți cum că înviază n-ai citit în Lege...”

(Marcu 12, 26)

Pentru prima dată după mulți ani de văduvie, Rebeca își luă fiul la Ierusalim, din dorința ca și el să cunoască orașul sfînt. Tot așa făcuseră părinții și cu ea în vremea tinereții ei.

Trase la un han și cîteva zile la rînd, după ce-și prezentase mai întîi fiul la templu, colindară orașul căutînd să-i arate tot ce-i vorbea despre istoria poporului evreu.

Într-una din zile se întîmplă însă un lucru neobișnuit. Găsi orașul plin de agitație și cu străzile ce duceau spre templu înșesate de oameni. Se amestecă și ea printre ei și află că în oraș se petrecuse o mare minune. Un om, cuprins de demoni și mut, fusese vindecat de un oarecare Iisus și spre omul acesta se îndrepta tot șuvoiul acela de oameni. Tîndu-se de mină, mama și fiul, luați de acest șuvoi ajunseră în apropierea templului, unde-l găsiră pe Iisus vorbind mulțimilor.

Un veșmînt modest îi acoperea trupul, iar vocea Sa blîndă rostea în auzul oamenilor: „Oricine va cere va lua și cine caută va afla, iar celui ce bate i se va deschide.” Rebeca își făcu loc mai bine printre oameni și puțu astfel să-l asculte și să-l vadă și mai bine. Rămase uimită de seninătatea și frumusețea acestui om și înțelese că, El vorbea oamenilor despre încrederea pe care trebuie să o aibă în Dumnezeu.

Rebeca, ascultîndu-l, își simți inima și sufletul tulburate. Ar fi vrut să-i spună un cuvînt de mulțumire, un cuvînt bun, pentru bunătatea și pentru înțelepciunea cuvintelor Sale, încît fără să vrea se auzi rostind: „Fericit pîntecel care te-a purtat și sînul pe care l-ai supt.”

Cuvintele ei făcuseră înconjurul mulțimii și însuși Iisus a fost surprins. O căută cu privirea și zărirînd-o îi zise: „Așa este femeie, dar fericiți sînt cei care ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și îl păzesc pe el” (Luca 11, 17—18). Apoi urmat de ucenicii Săi părăsi mulțimea.

Nici Rebeca nu a mai rămas în Ierusalim. A doua zi pe o vreme rece și mohorîtă se întoarse în orașelul său, Nain, cu amintirea acestui Iisus în inimă. Cine să fie oare omul acesta? Se întrebă deseori în gîndurile sale. Răspunsul la această întrebare avea să-l afle mai curînd decît se aștepta.

La puțină vreme după întoarcerea acasă i se îmbolnăvi fiul. Răcise pe drum și din zi în zi se simți mai rău. O boală ciudată, cu fierbințeli și cu sudori, îi slăbiră forțele încît căzu la pat. Pe mamă o cuprinsese spaima, dar, cu toată îngrijirea ei și a rudelor, nu găsi nici un leac și după puține zile tînarul muri. Durerea și lacrimile sfîșiară inima acestei văduve. Singura ei nădejde și bucuria dispărea odată cu moartea copilului. Tot orașul aflînd această nenorocire se înduioșă și fu

alături de ea, încercînd să-i aline suferința. Greu lucru să mîngîi însă o inimă de mamă în astfel de ceasuri. Amestecară de aceea lacrimile lor cu cele ale mamei și o ajutoră să facă ultimile pregătiri pentru drumul cel din urmă al mortului. Abia în acele clipe, cînd se văzu aproape de ceasul despărțirii, Rebeca, cu toată durerea ei, își aminti de Iisus. Dar ce mai putea face el acum, cînd fiul ei zăcea fără viață și în jurul ei erau numai priviri triste și haine cernite. Și totuși, nu spusese El: „Cereți și vi se va da, căutați și veți afla...” Îi sunau și acum în urechi aceste cuvinte, dar mintea ei refuza să creadă că Dumnezeu ar mai putea face acum ceva cu fiul ei.

Sub povara acestor frămîntări se pomeni totuși chemîndu-L în ajutor pe Iisus, încredințată că dacă omul acesta ar fi alături de ea în aceste clipe grele, ar mai putea nădăjdui la o scăpare.

Din clipa aceea se liniști. Își simți inima mai ușoară și lacrimile încetară să-i mai curgă pe obraz. Ea însăși porunci oamenilor să scoată mortul din casă și urmată de rude și orașeni se îndreptară spre porțile orașului.

Iată însă că pe aceleași porți pătrundea în oraș însuși Iisus, urmat de ucenici și mult popor. Văzu cortegiul și recunoscu-l pe femeia, care cu puține zile în urmă îi adresase acele cuvinte de prețuire, se opri. Și Rebeca îl văzu și o cuprinsese spaima. Cum ajunsesse El aici tocmai în aceste clipe cînd gîndurile ei îl căutaseră?

Taina lui Dumnezeu, răspuse tot ea, iar omul acesta acum știa sigur că este de la Dumnezeu. În acest timp Iisus se apropie și adresîndu-se femeii îi zise: „Nu mai plînge femeie!” Apoi, făcînd oamenilor semn să lase mortul jos, se apropie de năsalie și zise mortului: „Tînarule, ție îți zic, scoală-te” (Luca 7, 12—17).

Și spune Sf. Evanghelie că mare frică i-a cuprins atunci pe oameni văzînd această minune. Au preamărit pe Dumnezeu, văzînd că mare proroc a ridicat între ei și că Dumnezeu s-a coborît din nou printre oameni.

Cît despre mamă, deși Sf. Evanghelie nu ne mai spune ce s-a mai întîmplat cu ea, noi sîntem siguri că ea a crezut că Iisus era Fiul lui Dumnezeu, El însuși Dumnezeu, și a mărturisit acest lucru oamenilor.

Și mai știm iarăși că a fost pildă atîtor și atîtor mame, care, ca și ea, cerînd ajutorul lui Dumnezeu, în ceasuri de grele încercări, au sădit în inimile vlăstarelor lor respectul și dragostea față de Acela care este stăpînul vieții și al morții, față de Acela care ne poartă de grijă, ca un Părinte bun, cu condiția ca și noi să ne străduim să împlinim voia Sa sfîntă.

Pr. Ion Spiru

Domnul Nicolae Ceaușescu ...

(Urmare din pag. 1)

fost martorul bucuriei preoților și credincioșilor noștri de pe valea superioară a Mureșului, pe care i-a vizitat în zilele în care Marea Adunare Națională își desfășura lucrările la București, care și-au manifestat adevărată deplină față de actul istoric din 28 martie a. c. și care au dat mulțumită lui Dumnezeu că a rînduit „Patriei noastre un conducător atît de zelos, atît de înțelept“.

În încheiere a vorbit I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, care mărturisește bucuria de a fi fost martor ocular al alegerii Domnului Nicolae Ceaușescu în fruntea Patriei noastre. „Am fost prins în această atmosferă — spune I. P. S. — de înaltă însuflețire, în care sala întreagă (a Marii Adunări Naționale n. n.) a aplaudat momente întregi, aplauzele acestei săli fiind de fapt aplauzele întregii țări... De aceea, cu acest prilej solemn prin care sărbătorim și noi, împreună cu întreaga țară, marele act istoric de la Marea Adunare Națională pot să spun cu poetul transilvan cuvintele care se potrivesc Domnului Președinte Nicolae Ceaușescu: „Sînt suflet din sufletul neamului meu“, Domnia Sa fiind deplin identificat cu sufletul poporului, cu năzuințele și realizările lui, conducătorul înțelept și dinamic care exprimă plenar și realizează deplin imperatiile de viață nouă și progres accelerat ale epocii noastre și ale viitorului.“

În continuare, I. P. S. Sa subliniază ritmul intens de dezvoltare a Patriei noastre în acești ani, prestigiul de care se bucură peste hotare, făcînd totodată unele considerații privitoare la modul în care Biserica noastră a sprijinit și sprijinește năzuințele spre mai bine ale poporului nostru.

„Dacă Mihail Eminescu — conchide între altele Arhiepiscopul nostru — întreba: Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie? — noi putem răspunde: Îți dorim, dulce Românie, ca unitatea ta să rămînă nezdruincată, libertatea și independența ta să fie tot mai puternică și progresul tău să fie tot mai înalt.“

Cuvîntul se încheie cu urarea de mulți ani cu sănătate, pace, bucurie și noi realizări ale Domnului Președinte Nicolae Ceaușescu. (Sala aplaudă îndelungat.)

Din plenul adunării pe adresa Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, s-a trimis apoi o telegramă omagială.

Ca fii ai Bisericii, încheind aceste rînduri, vom spune în duh de rugă:

Primului Președinte al Republicii Socialiste România, dă-i, Doamne, zile îndelungate, sănătate, pace, întru toate bună sporire și-l păzește pe Dînsul întru mulți și fericiți ani, spre propășirea Patriei noastre scumpe și pentru biruința păcii și colaborării între popoare! T. R.

Binefacerile muncii înfrățite

Una dintre manifestările firești ale omului este desigur munca, element care înobilează și totodată e singurul factor care îi dă dreptul la cîștigarea cinstită a pîinii cea de toate zilele. Fără muncă viața nu e de conceput.

În Sfînta Scriptură găsim multe locuri în care este subliniată importanța și frumusețea muncii. Se precizează astfel că omul chiar în rai fiind „Dumnezeu l-a pus ca să-l lucreze și să-l păzească“ (Fac. 2, 15). După căderea în păcat a primilor oameni, munca devine singurul mijloc pentru hrana zilnică: „Cu osteneală să te hrănești din el în toate zilele vieții tale“ (Fac. 3, 17), „în sudoarea feții tale îți vei mîncă pîinea ta“ (3, 19). Sf. Apostol Pavel precizează că: „Cine nu vrea să lucreze acela să nu mînce“ (II. Tes. 3, 10).

Dar Sf. Scriptură și cu deosebire Sf. Părinți ai Bisericii noastre ne vorbesc adesea de frumusețea și roadele muncii în comun, a muncii înfrățite. Căci, cu adevărat, munca laolaltă nu numai că este mai cu spor, căci fiind mai mulți puterea crește, ci și apropie pe oameni întreolaltă.

În țara noastră, de la început și pînă de curînd principala îndeletnicire a cetățenilor era agricultura împletită cu creșterea vitelor. De aceea se zicea că România era o țară eminentamente agricolă, deoarece chiar în 1948, 76,6% din locuitorii țării trăiau la sate și munceau în agricultură.

În anii socialismului însă „industria a devenit ramura conducătoare a întregii economii“, ceea ce a transformat „România într-un stat industrial-agrar în plină dezvoltare, cu o industrie și o agricultură modernă, cu o economie dinamică, înfloritoare“.

Mari transformări au avut loc totodată și în agricultură. Se cuvine să reținem că în prezent 91% din întreaga suprafață agricolă aparține sectorului socialist de stat și cooperatist. De asemenea dacă înainte munca pe ogoare se făcea cu brațele și animalele, în 1938 existînd numai 4.000 de tractoare, toate fiind proprietatea moșierilor, iar instrumentele de lucru erau rudimentare, astăzi există atîtea mașini și tractoare încît este asigurată mecanizarea agriculturii.

Pentru a ajunge la industrializarea agriculturii și la organizarea ei metodică și științifică, era nevoie să se treacă la „etapa revoluției agrare socialiste“. Începutul acestui eveniment s-a făcut în anul 1949, împlinindu-se în acest an un sfert de veac, așadar, de la organizarea pe baze noi a vieții și muncii țărănimii din țara noastră, cînd s-au înființat primele cooperative agricole de producție, lucru care s-a încheiat în toamna anului 1962.

Cu ocazia împlinirii a 25 de ani de la începutul acestui act din istoria agriculturii noastre au avut loc la București, la sfîrșitul lui februarie și începutul lui martie a. c., lucrările conferinței pe țară a cadrelor de conducere din unitățile

agricole de stat și cooperatiste, cînd cei peste 8.000 de participanți, în mare parte îmbrăcați în frumosul nostru port național, au ascultat îndemnuri, au primit povește, au exprimat opinii și-au luat angajamente.

Din lucrările conferinței și cu deosebire, din bogata expunere a Domnului Nicolae Ceaușescu, rezultă că se poate trece „la o agricultură intensivă de înaltă productivitate și eficiență economică“, deoarece:

1. Avem o industrie constructoare de mașini, capabilă ca în cîțiva ani să asigure mecanizarea completă a agriculturii, în prezent dispunînd de 115.000 tractoare, 44.000 combine, 50.000 semănători și alte mașini și utilaje cu înalt randament.

2. Avem o industrie dinamică care de asemenea va fi în stare peste cîțiva ani să rezolve complet problema îngrășămintelor și celorlalte chimicale necesare agriculturii.

3. Avem o cercetare științifică care rezolvă cu succes noile probleme și obține noi soiuri superioare de cereale, legume, fructe, furaje etc.

4. Avem cadre de specialitate bine pregătite.

5. Avem oameni de lucru: țărani cooperatori și mecanizatori harnici. Desigur că toate cele de mai sus sînt argumente evidente că industrializarea agriculturii duce la sporirea venitului național, la transformarea, sistematizarea și înfrumusețarea comunelor, la mărirea veniturilor bănești ale țărănimii, la bunăstare și fericire. Astfel s-a ajuns ca în 1973 venitul național să fie de 12 ori mai mare ca în 1948, iar salariul net de 5 ori mai mare. De asemenea, în 1972 s-a obținut cea mai bogată producție din istoria agriculturii românești, spre exemplu: 16.912,5 mii tone de cereale față de 8982,5 în 1938; 3672,4 mii tone cartofi față de 1331,2 mii tone în același an și 5581,4 mii tone sfeclă de zahăr față de 484,5 mii tone în 1938, 1601,3 mii tone în 1950 și 2064 mii tone în 1970 etc.

Între satele care au pășit primele pe calea socializării agriculturii se numără și localitatea Laslea, jud. Sibiu, ai cărei cetățeni, români și germani, în primăvara anului 1949 au început munca împreună, lucrînd pe ogoarele înfrățite.

Roadele acestei munci înfrățite și-au arătat îndată efectul căci satul a fost împrădit cu noi locuințe comunale și particulare în care arde gazul metan și luminează curentul electric.

Aspectul satului se schimbă continuu, căci s-au făcut peste tot trotuare, în cele mai multe case există aparate de radio și televizoare. În prezent se fac măsurători pentru sistematizarea și există tot felul de unități ca: Dispensar uman și veterinar cu cadre corespunzătoare, Cooperativă de consum cu magazine de desfacere și secții de prestări servicii etc., și e în perspectivă imediată înființarea unui liceu de cultură generală. De ase-

Cîntec pentru Patrie

Patrie tu ne ești casă,
Piinea proapătă pe masă,
Grădina raiului cu flori,
Cu mucenici și luptători.

Tărîm iubit cu datini sfînte,
Cu lacrimi și cu oseminte,
Blagoslovit ai fost de Domnul
Să-și doarmă-n tine Gelu - somnul.

Oriunde plec spre zări străine...
Mă-ntorc Patrie la tine,
La bacii cei cu cușme cîrne,
La casa noastră cea din birne.

Aici, din cînd în cînd, mă cheamă
Porunca dragostei de mamă,
Luceferii copilăriei
Și cîntecele ciocîrliei...

La casa noastră Atotbunul
Trimite an de an Crăciunul
Și se-nfiripă-n prag de tindă
A Vișleemului colindă.

Pămînt cu visuri și cu flori
Cu moaște și cu sărbători...
Pe lume nu-i un alt meleag
Să îmi zimbeasc-atit de drag.

Pr. Traian Rusu Șirianu

Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia

Călătorul care poposește pe așa-numitul platou al romanilor de la Alba Iulia este cuprins, din prima clipă, de o emoție cuceritoare, contemplînd ansamblul arhitectonic al impunătoarelor monumente, care-și înscriu profilul pe cerul vast și în peisajul natural al regiunii.

Aceste simțăminte răscolesc și mai mult sufletul călătorului, pe măsură ce pătrunde în incinta măreței Catedrale a Reîntregirii.

Inspirată din modelele artei noastre tradiționale, această podoabă scumpă îmbină particularitățile arhitectonice și iconografice ale sensibilității ortodoxe românești și evocă, prin inscripțiile plăcilor din pridvorul ei, cele mai semnificative momente din viața culturală, politică, mucenicească și religioasă din Transilvania, în timp ce de pe fresca pronaosului ne întîmpină chipul falnic al ctitorului voievodal.

Armonia grandioasă a structurilor, delicatețea sculpturilor ornamentale, dar mai ales frumusețea artistică a picturii murale și a iconostasului, învăluite toate în lumina lină a candelor și vitraliilor, conferă acestui sfînt locaș o atmosferă de reculegere și de cucernicie, dar și de înălțare și înviore morală, stîrnind în inimile vizitatorilor simțăminte de admirație, mîndrie și dragoste față de istoria poporului nostru și față de geniul său creator.

Construită în anii 1921—1922, Catedrala de la Alba Iulia a fost restaurată între 1967—1973, prin fonduri materiale substanțiale acordate de Statul și Biserica noastră, dîndu-i-se astfel strălucirea cuvenită, încît faima ei s-a răspîndit pretutindeni, atrăgînd un număr tot mai mare de vizitatori.

O statistică recentă înregistra anual 100.000 de vizitatori, dintre care 12.000 veniți de peste hotare. Pentru informarea acestora s-au tipărit pliante, ilustrate etc., traduse și în limbile franceză, germană și engleză.

Aprecierile de care se bucură astăzi Catedrala Reîntregirii se oglindesc și în impresiile notate de vizitatori în Cartea de Aur, din care vom reda aici cîteva exemple. Toți își mărturisesc senti-

(Continuare în pag. 4)

menea a sporit numărul celor care se pregătesc în școlile medii și facultăți, mulți dintre ei întorcîndu-se acasă și fiind în slujba comunei, fie la Consiliul popular, Școala generală sau C.A.P.

Desigur că toate aceste lucruri dovedesc justetea măsurilor organizatorice luate de conducerea noastră de stat care prețuiește pe tot cetățeanul, sprijinindu-l în acțiunile sale și totodată cerîndu-i participarea cît mai activă la acțiunile de interes obștesc. Acest lucru îl fac în prezent cu mai mult sîrg sătenii din Laslea, deoarece acum văd și mai bine, pe bază de realități, binefacerile muncii înfrățite.

Pr. T. Burcuș

Gînduri duhovnicești în preajma Sf. Paști

Ne pregătim, păstori și păstoriți, adică toată suflarea creștinească, după rînduiala Bisericii străbune, pentru praznicul Paștilor, praznicul biruinței binelui asupra răului, praznicul biruinței vieții asupra morții.

Pentru a putea beneficia de bucuria pascală — uvertură la bucuria vieții veșnice — sîntem chemați cu toții să ne înnoim viața, alungînd de la noi toată răutatea, tot păcatul, spălîndu-ne în baia pocăinței.

Cunoaștem fiecare dintre noi sumbra realitate a păcatului, cunoaștem urmările sale nefaste pentru viața cea de toate zilele, ca și pentru mîntuirea sufletelor noastre.

De aceea pocăința tradițională, pocăința evanghelică, se dovedește permanent necesară pentru liniștea și mîntuirea noastră, ca și pentru bucuriile ce ni le poate oferi aspirația noastră organică după zona luminilor cerești.

Demnitatea persoanei umane nu este vătămată cu nimic și nici degradată prin mărturisirea păcatelor săvîrșite, ci, dimpotrivă, este purificată, înobilată, regenerată.

Desigur că pentru noi preoții lui Hristos, pentru viața noastră personală, dar și pentru chemarea noastră, taina spovedaniei are o valoare deosebită, aparte.

Viața noastră a tuturor este ca apa ce curge repede și involburat, spune Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, „iar sufletul nu e tare decît prin Dumnezeu, nu e neprihănit decît în Dumnezeu, nu e fericit decît tinzînd către Dumnezeu”. Pentru tine și pentru mine, iubite frate preot, taina spovedaniei are și articulații sau resorturi care e bine să le reținem, măcar din cînd în cînd.

Dacă necesitatea sincerității cu noi înșine este o condiție sine qua non pentru oricine se pregătește pentru Sf. Spovedanie, pentru noi, preoții lui Hristos, este o problemă mult mai adîncă.

Un duhovnic cu îndelungată experiență, un suflet de apostol, dar și un mare talent literar, spunea pe bună dreptate că cel ce din cauza mîndriei, a falsului amor propriu, nu vrea să se aplece asupra gîndurilor, sentimentelor și faptelor sale, măcar uneori, și nu are curajul să fie sincer cu sine însuși, adică să se vadă așa cum este în realitate, este în primejdia de a se prăbuși în prăpastii morale tot mai adînci, pentru că fără sinceritate față de noi înșine este imposibilă orice vindecare a răului moral (I. Agîrbiceanu): Fața de lumină a creștinismului. Același duhovnic constată antagonismul ireductibil dintre sinceritate și mîndrie. Pe cînd omul sincer își recunoaște limitele, cel mîndru își atribuie puteri pe care nu le are. Penitentul sincer știe că „cine zice despre sine că nu are păcat mincinos este” și de aceea se apleacă cu smerenie sub patrafir.

Noi, preoții lui Hristos, știm că orice păcat săvîrșit cu știință sau neștiință, cu voie sau fără voie, nu ni-l iertăm singuri, neavînd această putere. Păcatul săvîrșit, în orice formă și în orice împrejurare, în primul rînd este o neascultare față de Dumnezeu și ca atare nu-l poate ierta decît Acela împotriva căruia am greșit, adică Bunul Dumnezeu. De aceea ne spovedim și de aceea se cade să fim sinceri cu noi înșine.

Neîntrepruptele aluviuni de tot soiul, tot atîtea impedimente în exercitarea misiunii noastre sacerdotale, vor fi îndepărtate prin rîvna și statornicia noastră față de Cel ce ne-a învrednicit să ne numărăm printre ucenicii Săi.

„Între vis și realitate” nu este o figură de stil pentru oricine care se simte atașat de Evanghelia lui Hristos. Despre un vestit umanist din secolul 15 se spune că-l asculta pe dascălul său cu atîta zel și fervoare încît noaptea visa ceea ce învăța ziua. (După Z. Dumitrescu-Buşulenga — Renașterea, p. 33.) Ce bine ar fi să fim și noi la fel în ascultarea noastră față de Hristos-Domnul.

Să ne apropiem de Acela care ne cheamă la plinirea dorurilor noastre, recunoscînd cu sinceritate și smerenie abaterile noastre și să strigăm cu putere împreună cu Psalmistul...: „Miluiește-mă Dumnezeule după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale șterge fărădelegea mea.”

Să recunoaștem că nu odată slujba noastră am făcut-o de mîntuială, că pe păstoriții noștri nu i-am zidit după cuviință...

Să nu uităm că pe frații noștri i-am invidiat și multe amărăciuni le-am cauzat... Să ne gîndim bine și cu cuget curat că nu odată crucea Domnului — tăria și izvorul darurilor noastre — n-am purtat-o cu toată demnitatea misiunii noastre...

Să ridicăm cu toții glasurile noastre din adîncurile conștiinței zicînd: „Întoarce fața Ta de la păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le.”

Mînați de dorul după împărăția lui Dumnezeu, spre Tine Doamne al puterilor ne ridicăm ochii plini de lacrimile pocăinței și te rugăm ajută-ne să ne înălțăm la slava Ta, nu cu aripile legendarului Icar, nici cu aripile de asbest ale veacului

nostru, ci cu aripile credinței roditoare în faptele iubirii și astfel să străbatem nesfîrșitele drumuri siderale la poarta eternității și cu inimă curată și speranță să putem zice: „Dumnezeule, milostivește-te spre noi și ne binecuvîntează, luminează fața Ta spre noi și miluiește.”

Preotul Iulian

Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia

(Urmare din pag. 3)

mentele de admirație și dragoste față de Catedrală, sentimente care se răsfrîng elogios și asupra țării și poporului nostru.

Astfel, venind în 8 octombrie 1966 la Alba Iulia, Președintele Consiliului de Stat, Domnul Nicolae Ceaușescu, însoțit de alți fruntași ai vieții politice, nota următoarele rînduri: „Am vizitat Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia și am admirat arhitectura exteriorului și incintei ce se integrează în mișcarea realităților inițiată la sfîrșitul sec. XIX și începutul sec. XX de un grup de arhitecți români în frunte cu Ion Mincu și Petre Antonescu, inspirată din formele tradiționale ale arhitecturii românești. Apreciem grija cu care este păstrat și conservat acest monument al culturii noastre naționale.”

În 22 iulie 1967, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului scria: „Catedrala unității bisericești și naționale întruiează permanența românească pe aceste plaiuri, lupta pentru libertate, dreptate socială, unitate a poporului și marile biruințe de la 1918 și 1948, care-și găsesc încoronarea în epoca noastră. Aceasta ne obligă să slujim cu toată ființa unitatea și mărirea patriei, unitatea și rolul social-național al Bisericii române, a legii strămoșești. Felicit pe ostenitorii acestui așezămînt, în frunte cu P. C. Arhim. E. Birdaș și le urez noi realizări.”

S-a apreciat în mod deosebit frumusețea arhitecturii și picturii Catedralei prin cuvinte ca: „Stilul arhitectonic al fastuoasei clădiri a Catedralei este o mărturie remarcabilă a bunului simț artistic plin de gust” (turiști olandezi) sau „pictura și sculptura sînt maiestruose și vrednice de admirat” (turiști belgieni), „picturile murale și iconostasul fiind o dovadă de maiestrie artistică și spirit profund ortodox” (turiști maghiari). S-a prețuit discret și „cadru curat și înflorit care i s-a creat” acestui monument de artă (turiști din S.U.A., Franța, Israel).

Ca sinteză a artei românești s-a remarcat că „elementele artistice ale Catedralei Reîntregirii, măiestrit îmbinate, constituie un simbol al trainiceii legături a românilor de pretutindeni” (studenți suceveni), avînd astfel „o mare însemnătate pentru români” (profesori din Berlin) ca „focar de cultură națională, păstrătoare a tradițiilor vechi românești” (studenți timișoreni), „care și în timpurile noastre dau dovadă de o viață bine dez-

voltată” (funcționari ai Ambasadei R.F.G. — București).

Soborul preoților au adus, cu ocazia prăznuirii oficiale la 21 octombrie 1970, mulțumiri conducerii „Direcției Monumentelor Istorice, care lucrează la restaurarea Catedralei, pentru a o reda Bălgradului și Patriei, ca monument reprezentativ al culturii noastre naționale”. La rîndul lor sînt lăudați deservinții Catedralei, atît pentru maiestria și cucernicia cu care oficiază slujbele bisericești, cît și pentru creștineasca ospitalitate cu care-i întîmpină și-i găzduiește pe vizitatori (multe mărturii); unii dintre aceștia au mărturisit că „alocuiunea Arhim. E. Birdaș ne-a făcut să vibrăm să înțelegem și mai bine menirea noastră de români în munca de înflorire a Patriei” (ghizi O.N.T., București).

Un general francez își exprima satisfacția că „pot dăinui astfel de centre spirituale, aducînd astfel lumii întregi dovada unui liberalism binefăcător. Pace oamenilor de bună voie!” Mișcați de cele văzute, alții aduc urări ca „poporul român, care și-a găsit aici unitatea, să păstreze și în viitor moștenirea străbunilor, credința în Dumnezeu și dragostea față de om, care-și găsește cea mai frumoasă expresie în ospitalitate” (clerici catolici din R.F.G.).

Clipele trăite la Catedrala Reîntregirii rămîn adînc întipărite în sufletul vizitatorilor, după cum mărturisește această însemnare: „Preoțimea ortodoxă română din Banatul iugoslav, colindînd pămîntul Țării Românești, spre a cunoaște trecutul Neamului și al Bisericii strămoșești ai cărei fii sîntem și noi, poposind în Alba Iulia, glia sfîntă care a fost teatrul atîtor suferințe și gloriei naționale, proașterne gînd și inimă în semn de sfînt sărut, ducînd la casele noastre icoana realizărilor monumentale care au immortalizat evenimentele ce au avut loc aici. Profund mișcați de felul cum sînt gospodărite aceste monumente, exprimăm sentimentul nostru de admirație pentru tot ce am văzut.”

Rîndurile de față au dorit să fie o prezentare a Catedralei Reîntregirii din Alba Iulia și a prețuirii ei de către cei ce au vizitat-o, dar totodată și o chemare către cei care încă nu au vizitat acest oraș și această Catedrală. Îi chemăm, deci, pe cei care încă nu le-au văzut, să vină să le vadă, iar pe cei care le-au văzut, să mai vină o dată!

M. S.

Sf. Scriptură ne grăiește: DESPRE PRIETENIE

Sfînta Scriptură este cartea legăturii duhovnicești dintre credincios și Dumnezeu. Fiind cuvîntul veșnic al lui Dumnezeu, ea este scrisă de bărbați inspirați, proroci și apostoli și cuprinde tezaurul experienței divino-umane milenare, cu învățături și răspunsuri la marile probleme pe care le pune totdeauna viața spirituală.

Măreția Sf. Scripturii izvorăște din forța sa divină, capabilă să realizeze salturi spirituale calitative în cei ce zăbovesc asupra ei cu credință, pricepere și smerenie.

Așezînd pe credincios în orizontul revelației divine, Sf. Scriptură îi luminează drumul în viață, cheamă la jertfă pentru adevăr, bine și frumos, pentru dreptate, pace și prietenie în lume, la colaborare și asistență interumană.

Trăind în duhul Scripturii și în tîlmăcirea ei de către Biserică, credinciosul ajunge la virtute, la omenia și la îndumnezeirea sa, la fericirea adevărată, după graiul Mîntuitorului Hristos: „Feriți-vă de cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și-l păzesc” (Luca 11, 28).

Din imensul tezaur sacru al Scripturii prezentăm din graiul ei despre virtutea prieteniei. Cei vechi spuneau despre ea că adevărata prietenie este un suflet în două trupuri (Aristotel) și trebuie căutată pentru a spori virtutea și nu pentru a ajuta viciul (Cicero).

— Omul cu gînd rău ațîta ceartă și defăimătorul desparte pe prieteni (Prov. 16, 28).

— Omul aprig înșeală pe prietenul său și-l îndreaptă pe drum greșit (Prov. 16, 29).

— Cîte un prieten este uneori mai apropiat decît un frate (Id. 18, 24).

— Prietenul adevărat iubește în orice vreme, iar în nenorocire e ca un frate (Prov. 17, 17).

— Bogăția strînge prieteni fără număr, iar săracul se desparte chiar de prietenul său (Id. 19, 4).

— Nu rîvni la oameni răi și nu pofti să fii în tovărășia lor (Id. 24, 1).

— Graiul dulce înmulțește pe prieteni și limba cea binegrăitoare obligă deseori la răspunsuri binevoitoare (Is. Sir. 6, 5).

— Dacă vrei să-ți faci un prieten, fă-l punîndu-l la încercare și nu te grăbi să te încrezi în el (Is. Sir. 6, 7).

— Pentru că este cîte un prieten pînă la o vreme, dar nu rămîne astfel în ziua necazului tău (Id. 6, 8).

— Și este prieten care se întoarce în dușman și cearta dintre voi va da-o pe față, spre ocara ta (Id. 6, 9).

— Și este prieten soț de masă și nu va rămîne lîngă tine în ziua necazului. În zilele cele bune ale tale va fi fratele tău și va vorbi cu multă libertate cu cei din casa ta, dar de te vei smeri, va fi împotriva ta și de la fața ta se va ascunde (Id. 6, 10—12).

— Depărtează-te de dușmanii tăi și fii cu pază față de prietenii tăi. Un prieten credincios este acoperămînt tare; și cel ce l-a aflat pe el a aflat comoară. Cu prietenul credincios nimic nu se poate asemăna și nu este măsură a bunătății sale (Id. 6, 13—15).

— Prietenul credincios este leacul vieții și ceț se tem de Domnul îl vor afla pe el. Cel ce se teme de Domnul va ține prietenul său căci și-a ales prieteni după inima sa (Id. 6, 16—17).

Prot. Simion Radu